

OKSA POLLOCK
I EL DESCOBRIMENT
D'EDÈFIA

Anne Plichota i Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK
I EL DESCOBRIMENT
D'EDÈFIA

Traducció de Josep Alemany

Columna

COL·LECCIÓ CÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: OKSA POLLOCK. L'INESPÉRÉE
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2011
© XO ÉDITIONS, 2010
© DE LA TRADUCCIÓ DEL FRANCÈS: JOSEP ALEMANY, 2011
© COLUMNNA EDICIONS, S.A.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1399-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 16.709-2011
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

*Per a Zoé, la Petita Fada, i per a tots els
Campi-Qui-Pugui, d'aquí o d'un altre lloc.*

Pròleg

Un nen hauria exclòs tota possibilitat. La més petita esperança s'hauria esvaït...

Emocionat, en Pavel Pollock es va aixecar bruscament i, per dissimular la seva torbació, es va inclinar sobre el bressol on dormia una nena minúscula. LA SEVA FILLA. D'ella dependria tot. En Pavel ho sabia i ja patia. Una trista exaltació li omplia el cor i, malgrat això, els ulls li brillaven de la felicitat de ser pare. Amb la mirada entelada de llàgrimes, es va girar cap a la seva dona. La Marie Pollock li va somriure. Aconseguiria algun dia, el seu marit, no estar tan neguitós, tan turmentat? Al fons del cor, però, ella havia de reconèixer que era així com se l'estimava...

De cop i volta, van fer un bot en sentir un crit procedent del bressol: la nena acabava de manifestar-se amb una potència sorprenent. Amb els ulls oberts de bat a bat, provava de redreçar-se sobre els braços, molt febles. Però, malgrat la ferotge determinació, el seu cap cobert de cabells sedosos i negres queia sistemàticament sobre el coixí. El pare se li va acostar i la va prendre en braços.

—Està bé així? No sóc massa barroer? No li faig mal?
—va preguntar a la seva dona.

A en Pavel el cor li batejava molt fort i arrufava les celles de tan preocupat com estava.

—No pateixis, ho fas molt bé —va respondre la Marie en un to tranquil—. Mira qui tenim aquí! Bon dia, Dragomira!

Tot el que feia la mare d'en Pavel es distingia per una certa exuberància, i aquell dia no era una excepció: desapareixent darrere el pom de flors més fantàstic del món, la Dragomira traguava moltes bosses voluminoses de tots els colors plenes de regals. Bosses que va deixar a terra quan va veure el nadó als braços del seu fill.

—Oksa, cuquina! —va exclamar—. Ja t'has despertat! Sóc molt feliç, fills meus! —va declarar, adreçant-se a la Marie i a en Pavel i fent-los petons per torns.

—Hummm, em sembla que s'han de canviar els bolquers —va comentar en Pavel, espantat només de pensar que la tasca li pertoqués a ell.

—Ja ho faig jo! —va dir la Dragomira a corre-cuita—. Si tu m'ho permetes, Marie, és clar... —va afegir, implorant-la amb la mirada.

Uns quants segons més tard, la petita Oksa no parava de bellugar-se a la tauleta de canviar bolquers, mentre l'àvia es barallava amb la roba de la criatura. En Pavel, al seu costat, es fixava en tots els gestos amb una atenció perceptible. No se li escapava res.

—Oksa... La nostra Inesperada... —va xiuxiuejar la Dragomira, amb una veu gairebé inaudible.

En Pavel es va estremir. Una ombra li va enfosquir la cara contrariada. Va deixar que la seva mare acabés de vestir el nadó, i després la va invitar a seguir-lo cap al passadís de la maternitat.

—Mare! —va exclamar entre dents amb ràbia—. No te n'has pogut estar! És més fort que tu! Si et penses que no t'he sentit...

—Què has sentit, estimat Pavel? —va preguntar la Dragomira, clavant la seva mirada blava en els ulls del fill.

—Ja sé el que penses. Sé quina en porteu de cap, tots vosaltres! Però la vostra esperança descansa en una probabilitat que no té més valor que el vent!

—Però el vent pot ser de gran ajuda per als vaixells que naveguen pel mar... —va replicar la Dragomira amb una veu sorda—. No abandonarem mai l'esperança, Pavel, mai...

—No t'enduràs pas la meva filla allà —va insistir en Pavel, repençant-se a la paret. La crispació se li traslluïa a la cara—. No t'ho deixaré fer, fica't això al cap! Sóc el seu pare i vull que la meva filla creixi *normalment*. Al més normalment possible...

Tots dos es miraven de fit a fit al passadís de l'hospital, sense dir-se res i sense fer cas de les infermeres i els pacients amb bata que passaven pel seu costat i observaven de cua d'ull aquell home i aquella dona que es desafiaven prement les dents. Van estar així uns minuts llarguíssims, concentrats en la mirada de l'altre, provant de convèncer-se mútuament. La Dragomira va trencar aquell silenci tan tens:

—Fill meu, t'estimo de tot cor, però et recordo que tu, com tots nosaltres, estàs lligat a la nostra Terra. I que, tant si ho vols com si no, l'Oksa també ho està... No pots fer-hi res, contra això. Si hi ha cap possibilitat, ni que sigui ínfima, de tornar a casa nostra, pots estar segur que l'aprofitarem. Ho devem als qui s'hi han quedat i que viuen sota la tirania del Mal d'ençà del Gran Caos!

—Estimada mare —va replicar en Pavel, amb una animositat que li costava dominar—, et respecto, però no saps de què seria capaç perquè la meva filla quedés fora de tot això. Ara hem d'oblidar, ja és massa tard. Aquella història s'ha acabat del tot.

—Estic convençuda que el destí és més fort que tots nosaltres, Pavel —va concloure la Dragomira, amb una fermesa que va ser una sorpresa per a ella mateixa—. No cal que ens barallem, perquè, al capdavall, serà ell qui decidirà...

I

Mobilització a tots els pisos

Tretze anys més tard. *Bigtoe Square. Londres.*

L'Oksa es va obrir un camí per entremig de les caixes de cartó de la mudança per arribar, costés el que costés, a la finestra de la seva habitació. Va aixecar la persiana i va recolzar el nas en el vidre fred. Una mica indecisa, procurava fixar l'atenció en l'enrenou matinal de la plaça. Després va sospirar profundament.

—Bigtoe Square... M'hi hauré d'acostumar... —va murmurar, amb els ulls gris llicorella perduts a la llunyania.

La família Pollock —primera, segona i tercera generació— havia deixat París en direcció a Londres uns quants dies abans a causa del que semblava ben bé un rampell d'en Pavel Pollock, el pare de l'Oksa. Després d'hores de conciliàbuls —l'Oksa n'havia quedat al marge—, en Pavel havia anunciat oficialment la notícia amb la seva seriositat habitual: durant deu anys havia exercit l'envejat càrrec de xef de cuina en un famós restaurant de París, però ara tenia per fi l'avinentsa d'obrir el seu propi restaurant. A Londres. Aquest *detall*, l'havia pronun-

ciat en un to gairebé anodí i, al primer moment, l'Oksa es pensava que no l'havia entès bé.

—Et refereixes a... Londres... la capital d'Anglaterra? —havia preguntat després d'uns segons de dubte.

El seu pare havia fet que sí amb el cap tot satisfet i, en veure la seva cara d'estupefacció, va puntualitzar:

—Evidentment, si la meva dona i la filla no volen traslladar-s'hi, respectaré la seva decisió... Però és una oportunitat que no es presenta més que una vegada en la vida d'un home! —havia insistit feixugament.

La Marie Pollock no havia trigat gaire a decidir-se: darrerament, el seu marit estava molt angoixat, i ella va arribar a la conclusió que un canvi radical seria sense dubte beneficiós per a tota la família. Pel que fa a l'Oksa, què hi podia dir? Als tretze anys, no es pot decidir res. Ella no tenia pas ganes de deixar París i encara menys la iaia i el seu millor amic, en Gus. Sense ells no podria viure. Però quan els pares li havien dit que la Dragomira i la família Bellanger els seguien a Londres, l'Oksa havia saltat d'alegria. Tots els qui estimava formaven part de l'aventura! Després d'haver observat distretament la circulació de la plaça, l'Oksa va deixar la finestra i es va girar. Amb les mans als malucs, va mirar al seu voltant i va deixar anar un llarg xiulet.

—Pffff... Quants trastos! Trigarem uns quants mesos a buidar tantes caixes! Quina feinada!

A cada habitació, les piles de caixes envaïen el poc espai que no ocupaven els mobles. L'edifici era més petit que el de París, però els Pollock havien tingut la sort fabulosa de trobar una casa victoriana típicament anglesa de totxos vermells, amb una escalinata, una *bow-window* i un pati microscòpic tancat per una reixa de ferro forjat que deixava veure les finestres del soterrani. Els dos primers

pisos els ocupaven l'Oksa i els seus pares; el tercer, la Dragomira, que havia viscut sempre amb ells, segons els records de la seva néta. L'Oksa va alçar els ulls cap al sostre.

—Què deu fer, la Baba? Que salta a corda o què? Val més que em prepari si no vull arribar tard! —va reaccionar, acostant-se a l'armari de la roba—. Arribar tard el primer dia, només faltaria això! L'horror to-tal...

Al pis de sobre, on viva la Dragomira Pollock, l'ambient no tenia un caràcter tan ordinari. A la sala barroca recoberta de papers pintats, d'un marró daurat, hi regnava un desordre absolut. En tenien la culpa els animals màgics que semblaven rivalitzar per fer-ho anar tot en doina. Uns ocells minúsculs i daurats hi col·laboraven molt activament... Després d'unes quantes alegres voltes d'assaig al voltant del llum aranya amb llàgrimes, volaven furiosament en picat com avions bombarders per turmentar una mena de patata grossa amb cabells arrissats que deambulava per la catifa de llana vermella.

—A baix la dictadura dels gasteròpodes! —corejaven els ocells esquifits—. No podem acceptar viure sota el jou! Companys, lluitem activament contra l'imperialisme mollusc!

—Ei! Potser tinc les potes curtes, però no sóc pas un mollusc! Sóc un Getòrix! I tinc una cabellera sensacional —va respondre la bestiola, fatxendejant i movent la cabellera cap a un costat.

—Llaaaaaanceu les bombes! Visca l'alliberament del poble oprimint! —van xisclar els ocells a tall de resposta.

I, després d'aquestes paraules ofensives, van deixar anar els seus perillosos obusos: un devessall de grans de gira-sol, que van rebotar a l'esquena del Getòrix.

—No sé a quin poble oprimint us referiu... —va replicar el Getòrix, recuperant els grans per cruspir-se'ls.

Les plantes, molt sensibles a aquest enrenou, gemegaven i es bellugaven frenèticament a les torretes. Enfilada damunt un vell vetllador d'or, una d'elles, més nerviosa que les altres, havia deixat que totes les fulles pengessin al llarg de les tiges i semblava tremolar.

—JA N'HI HA PROU! —va cridar la Dragomira—. Mireu quin estrès té la Goranov per culpa vostra!

La dona va recollir el seu ample vestit de vellut violeta i va posar un genoll a terra. Tot tarallarejant una cançó alegre, feia massatges a les fulles de la planta terroritzada, que llançava uns sospirs patètics.

—Si continueu així —va afegir la Dragomira, mirant severament alguns causants del daltabaix—, em veuré obligada a enviar-vos a casa del meu germà. I ja sabeu què significa això: un trajecte llarguíssim!

En sentir aquestes paraules, els animals i les plantes van callar de cop. Tenien un record dolorós de l'últim viatge, quan la Dragomira havia fet el trasllat precipitat —i a parer seu totalment absurd— de París a Londres. Tots tenien horror als mitjans de locomoció. Tren, vaixell, avió, cotxe: invencions demoníiques destinades a regirar-los l'estómac i el cor. Els ocells havien vomitat durant gairebé tot el trajecte; la clorofilla de les plantes s'havia transformat en una cosa semblant a la llet caducada i va estar a punt d'enverinar-les.

—Vinga, tots al taller! —va manar la Dragomira—. Haig de sortir. Avui és l'inici de curs de la meva néta. Tarallirots, us ho prego, ajudeu-me.

Dos animals estrambòtics, guarnits amb granotes blaves, van acudir ranquejant. L'un era grassonet, amb el crani cobert de borrisol, l'altre filiforme, coronat amb

un tupè groc llimona. Però compartien algunes singularitats: la talla petita —vuitanta centímetres—, la cara rodona i uns ulls blaus immensos on es traslluïa una bondat absoluta.

—Les ordres de la nostra Graciosa són un plaer etern. Sense cap mena de dubte us fornirem el nostre ajut i la nostra emparança —van declarar en un to d'allò més seriós.

La Dragomira es va encaminar cap a l'estoig enorme d'un contraaix, recolzat a la paret del fons de l'habitació. El va obrir: era buit. Va posar el palmell de la mà ben pla sobre el fons de fusta. Tot seguit, la part del darrere de l'estoig s'obria com una porta. La Dragomira s'inclinava i entrava a dins per accedir a l'escala de cargol que duïa a les golfes on tenia el taller. Seguint-la dòcilment, els dos Tarallirots van agafar cadascun una planta i van arrossegar les altres bestioles, que s'endinsaven al seu torn per l'estrany passadís. Un cop tota la colla va ser a l'interior del taller, la Dragomira va tancar l'estoig darrere seu.